

Arrest

nr. 191 363 van 1 september 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 6 januari 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en hun advocaat T. VERBEKE *loco* advocaat J. BAELDE en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissingen:

1.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van A.K.Q.M.A. (verzoeker) als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een sjiitisch Arabier die de Iraakse nationaliteit bezit, en afkomstig is uit Al Iskan, Najaf (Irak). Aldaar groeide u op en was u woonachtig tot u en uw familie in 2000 via Jordanië naar Syrië verhuisden.

Na uw vertrek uit Irak liep u geen school meer. Te Damascus woonden u te Sayda Zeynab, in de Al Bagdalia wijk. Samen met uw familie had u er een goed draaiend restaurant. Van 2006-2009 studeerde u wel nog Engels aan een Instituut. Echter, begin 2012 verslechterden de omstandigheden in Damascus, hetgeen uw vader er in juni 2012 toe deed beslissen naar Najaf, Irak terug te keren.

U bleef evenwel in Syrië, zogezegd om voor het restaurant te zorgen, maar eigenlijk omdat u sinds 2007 in het geheim een relatie had met X (N.I.I.) (OV-nummer: X), en sinds oktober 2010 in het geheim met haar getrouwd was. Na het vertrek van uw familie verbleef u een 2-tal maanden bij uw schoonfamilie te

Geremana, Damascus (Syrië). Toen deze vervolgens in augustus 2012 ook naar Irak terugkeerden verbleef u nog tot begin januari 2013 met uw vrouw te Damascus. Nadien keerden jullie eveneens terug naar Irak en gingen jullie ongeveer 4 maanden lang in Al Jamiah, Bagdad, wonen bij familie van uw vrouw langs moederskant. U keerde niet terug naar Najaf en bewam samen met uw vrouw een visum voor Jordanië, mede omdat iemand in de wijk u zou herkend hebben en aan de tante van uw vrouw zou laten weten hebben dat u er niet welkom was. Daarenboven had u via uw moeder inmiddels uw vader op de hoogte gebracht van uw huwelijk, in de hoop dat hij uw vrouw zou aanvaarden, hetgeen evenwel niet geschiedde.

In Jordanië verbleef u ongeveer een jaar te Amman, bij een andere tante van uw vrouw, in de hoop een visum voor Groot-Brittannië te bekomen, alwaar de oom van uw vrouw woonachtig is. Toen dit niet lukte, keerde u in april 2014 terug naar Bagdad, alwaar u een week verbleef alvorens naar Najaf door te reizen. Daar bewam u via Maher, uw neef langs vaderskant, een job in het restaurant van uw vader en oom, en vestigde u zich kort nadien samen met uw vrouw en zoon te Al Amir, Najaf, in een bezoekershuis van uw ouders, in afwachting van de terugkeer van uw vader die op dat moment in Iran verbleef. Toen uw vader 3 à 4 maanden later terugkeerde, in juli/augustus 2014, stuurde u uw gezin terug naar Bagdad. U ging met hem spreken, maar uw vader stuurde aan op een scheiding. U stelde hierover te zullen nadenken en bleef ondertussen in het restaurant werken. Alles veranderde evenwel nadat Ali Al Sistani via een fatwa had opgeroepen tot de jihad en Hashd Al Shaabi werd gevormd. Hierop zou uw vader besloten hebben dat u zich net als uw broer Haidar – die reeds lid was van Jaish Al Mahdi – bij hen moest aansluiten. U weigerde dit evenwel te doen, waarop uw vader en broers dit met Sayed Abdulhamid, de sheikh van uw clan, zouden besproken hebben en ze u als persona non grata uitriepen. Hierop besliste u in februari/maart 2015 met uw werk in het restaurant te stoppen. Wegens de bedreigingen van uw vader en broers aan uw adres hield u zich gedeisd en dook u onder. Intussen probeerde u alles met een smokkelaar te regelen. Uiteindelijk besliste u in maart/april 2015 Najaf te verlaten. Vervolgens reisde u van Bagdad per vliegtuig richting Erbil (Irak), om vandaar verder te vliegen naar Istanbul (Turkije). Vanuit Izmir (Turkije) reisde u nadien op illegale wijze verder naar Griekenland, alwaar u op 14 mei 2015 het vliegtuig nam naar Charleroi (België). Op 18 mei 2015 vroeg u hier uiteindelijk asiel aan.

Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legde u uw Iraakse identiteitskaart en nationaliteitsbewijs neer, alsook die van uw vrouw en zoon, inclusief Engelse vertaling, opgemaakt in maart 2015. Daarnaast legde u een kopie van uw Syrische huwelijksakte neer, de geboorteakte van uw zoon, opgemaakt te Amman (Jordanië), documenten ivm jullie verblijf in Syrië, allemaal voorzien van een Engelse vertaling, alsook het resultaat van een Toefl test, en een kopie van de Iraakse identiteitskaarten, rantsoenkaart en woonstbewijs van uw schoonouders. Tot slot legde u een kopie van de eerste pagina van het paspoort van uw broers neer, alsook ook enkele foto's waarop Sayed Abdulhamid, de sheikh van uw stam, en uw broers Haydar en Sarmed/Ahmad en neven te zien zijn, en een cd-rom, waarop een filmpje staat dat u van een onbekende Facebook pagina zou gehaald hebben en waarop uw broer Haydar in het gezelschap van de sheikh van Liwa Abu Al Fadel Al Abbas/Saraya Al Salam (Hashd Al Shaabi) zou te zien zijn.

B. Motivering

Na grondig onderzoek stel ik vast dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient vermeld te worden dat op een asielzoeker de verplichting rust om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u en uw vrouw bij de aanvang van jullie gehoor uitdrukkelijk gewezen werden op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (Gehoorverslag CGVS, 4 september 2015, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u en uw vrouw afgelegde verklaringen en de door jullie voorgelegde stukken duidelijk dat jullie niet voldaan hebben aan deze plicht tot medewerking.

Verder werd door het Commissariaat-generaal vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw recent verblijf in Bagdad/Najaf (Irak).

Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw eerdere/recente verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. Uw recent verblijf is immers van essentieel belang voor het onderzoek van

de nood aan internationale bescherming. Het is immers de regio van recent verblijf in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie voor zijn komst naar België dient te worden besloten dat de asielmotieven, die er zich zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt maakt het voor de asielinstanties onmogelijk vast te stellen dat of er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich elders te vestigen waar geen zo een risico bestaat, en maakt bijgevolg niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat het allesbehalve geloofwaardig is dat u en uw vrouw in januari 2013 vanuit Damascus (Syrië), en vervolgens in april 2014 vanuit Amman (Jordanië), naar Irak zouden teruggekeerd zijn en er vervolgens tot maart/april 2015 te Bagdad/Najaf woonachtig zouden geweest zijn. Het Commissariaat-generaal acht het immers erg onwaarschijnlijk dat jullie het laatste jaar voor jullie komst naar België nog in Bagdad/Najaf, Irak woonachtig waren en dus een waarheidsgetrouw beeld schiepen ivm het moment waarop jullie Irak zouden verlaten hebben. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u al jarenlang, met name sinds uw verblijf in Damascus, plannen had om naar Jordanië te reizen om u vervolgens van daaruit richting Groot-Brittannië/Europa te begeven (Vragenlijst CGVS, 1 juni 2015, pp. 1-2; Gehoorverslag CGVS, 4 september 2015, pp. 4; 7; 9-10; 13-14; 15; Gehoorverslag CGVS, 31 augustus 2016, pp. 7-8). Daarnaast legde u amper documenten neer waaruit blijkt dat jullie voor jullie komst naar België nog in Irak zouden verbleven hebben. U legde op het Commissariaat-generaal immers enkel jullie Iraakse identiteitskaarten neer, die allen op 26 maart 2015 te Najaf zijn afgegeven. Dit is bevreemdend, te meer u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) enkel kopies wist neer te leggen en jullie originele identiteitsdocumenten u nog opgestuurd dienden te worden (Verklaring DVZ, 1 juni 2015, pp. 8-9; Verklaring DVZ Marwah (N.I.I.), 1 juni 2015, pp. 8-9), en uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat dergelijke documenten vaak vals zijn en door corruptie in Irak erg eenvoudig tegen betaling te bemachtigen zijn. Ook dient hier nog aan toegevoegd worden dat u jullie paspoorten – de documenten die jullie (recent) verblijf de laatste jaren, alsook jullie reisweg zou kunnen staven – niet wist neer te leggen en jullie inconsistente verklaringen aflegden ivm de whereabouts van deze paspoorten. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat de smokkelaar jullie paspoorten in de luchthaven van Charleroi in beslag zou genomen hebben, terwijl uw vrouw aangaf dat de smokkelaar de paspoorten in Griekenland zou afgenomen hebben (Verklaring DVZ, 1 juni 2015, pp. 8-9; Verklaring DVZ Marwah (N.I.I.), 1 juni 2015, pp. 8-9). Op het Commissariaat-generaal stelde u dan weer dat u ze hem overhandigd zou hebben bij het aan boord gaan van het vliegtuig in Griekenland (Gehoorverslag CGVS, 4 september 2015, pp. 11-12; Gehoorverslag CGVS, 31 augustus 2016, p. 11). Dat u wel een kopie van de eerste pagina van jullie paspoorten zou hebben, die u reeds bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) zou neergelegd hebben, is opvallend gezien jullie toen geen kopies van de eerste pagina van jullie paspoorten neerlegden (Verklaring DVZ, 1 juni 2015, pp. 8-9; Verklaring DVZ Marwah (N.I.I.), 1 juni 2015, pp. 8-9). Dat u daarnaast niet meer over de paspoorten zelf en/of kopies van de overige pagina's zou beschikken (Gehoorverslag CGVS, 31 augustus 2016, pp. 11-12), acht het Commissariaat-generaal ook maar weinig waarschijnlijk, daar van iemand die reeds jarenlang in het buitenland verbleef en veel reisde toch mag verwacht worden dat hij het belang van paspoorten kent.

U hebt het voor het Commissariaat-generaal dan ook onmogelijk gemaakt om vast te stellen of u en uw vrouw in Irak verbleven op het moment van de door jullie aangehaalde problemen en/of jullie omwille van de door jullie aangehaalde asielmotieven al dan niet nood hebben aan bescherming.

Gelet op dit alles hebt u met andere woorden niet aannemelijk gemaakt tot op het door u en uw vrouw aangehaalde moment in Irak te hebben verbleven. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw recente verblijf in Irak kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat u en uw vrouw in de jaren voor jullie komst naar België in Bagdad/Najaf hebben verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u en uw vrouw gegronde redenen zouden hebben om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat jullie bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te

nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Niettemin volstaat het voor een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, niet louter te verwijzen naar zijn Iraakse nationaliteit. Hij moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt echter zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen voor uw komst naar België.

U werd tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, reisroutes en reisdocumenten. U werd er eveneens op gewezen dat indien u het Commissariaat-generaal niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt (Gehoorverslag CGVS, 4 september 2015, p. 2).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u en uw vrouw verbleven hebben voor jullie komst naar België. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt stelde u het Commissariaat-generaal niet in staat na te gaan wanneer en om welke redenen u en uw vrouw jullie werkelijke streek van herkomst/laatste streek van verblijf in Irak verlaten hebben, en waar, op welke basis en in welke omstandigheden u en uw vrouw voor jullie aankomst in België leefden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u het onmogelijk vast te stellen of er in hoofde van u en uw vrouw een risico op ernstige schade bestaat, of jullie al dan niet de mogelijkheid hebben zich elders te vestigen waar geen zo een risico bestaat, en maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat jullie nood hebben aan subsidiaire bescherming.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken, dit opdat het Commissariaat-generaal zou kunnen inschatten of u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) en c) van de Vreemdelingenwet. Het Commissariaat-generaal erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

In het licht van het voorgaande kan trouwens nog opgemerkt worden dat, los van al het bovenstaande, de door u aangehaalde asielmotieven sowieso niet van die aard zijn om in hoofde van uw persoon, en van uw vrouw, van een gegronde vrees voor vervolging te kunnen spreken. Het Commissariaat-generaal verkeert door u toedoen niet enkel in het ongewisse of u op dat moment nog steeds in Irak verbleef. U wist de door u aangehaalde problemen immers ook niet aannemelijk te maken.

Zo blijkt vooreerst nergens uit dat uw vrouw Soennitische zou zijn. Geen enkele van haar documenten blijkt immers haar beweerde stamnaam Al Dulaymi te bevatten. Ook op de door u neergelegde identiteitskaarten van haar ouders – althans in de veronderstelling dat het haar ouders betreft – staat dit nergens te lezen. Daarenboven blijkt de identiteitskaart van uw vrouw op 26 maart 2015 afgegeven te zijn te Najaf (Gehoorverslag CGVS, 31 augustus 2016, p. 14), hetgeen op zich al ernstige vragen oproept, en nog meer gezien uw vrouw op dat moment zelf niet eens in Najaf zou verbleven hebben. Daarnaast blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat hoewel Al Dulaymi een hoofdzakelijk soennitische stam is, er tevens bepaalde subclans zijn die de sjiiitische geloofsstrekking aanhangen en woonachtig zijn in Najaf, Karbala, Basra, Babil en Bagdad. Dat haar nufuz zich sinds jullie huwelijk in Najaf zou bevinden, is weliswaar mogelijk, maar betekent in het licht van bovenstaande informatie nog niet dat uw vrouw weldegelijk Soennitische is (Gehoorverslag CGVS, 31 augustus 2016, pp. 14-15).

Dat de oude identiteitskaart van uw schoonvader, die u na afloop van uw gehoor nog via uw advocate neerlegde, wel de naam Al Dulaymi bevat, verandert in deze ook maar weinig gezien het niet duidelijk is of de man de vader van uw vrouw is, het een kopie betreft en uit de op het Commissariaat-generaal

beschikbare informatie blijkt dat dergelijke documenten door corruptie in Irak erg eenvoudig tegen betaling te bemachtigen zijn.

Verder dient opgemerkt te worden dat indien al zou vaststaan dat uw vrouw Soennitische zou zijn, quod non, u niet aannemelijk wist te maken dat u omwille van uw huwelijk problemen met uw vader en broers zou kennen. Uw verklaringen bevatten om te beginnen immers verschillende tegenstrijdigheden. Zo stelde u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat u ongeveer een week na uw terugkeer uit Amman naar Najaf ging om met uw vader te spreken, maar dat hij op dat moment in Iran verbleef. In afwachting van zijn terugkeer mocht u van uw neef Maher in het restaurant werken en zouden uw vrouw en zoon 3 à 4 maanden bij u te Al Amir, Najaf gewoond hebben, tot juli/augustus 2014 (Gehoorverslag CGVS, 4 september 2015, pp. 14-16). Tijdens uw tweede gehoor liet u evenwel optekenen dat uw vader op het moment van uw terugkeer naar Najaf in april 2014 weldegelijk aanwezig was en pas in juni/juli 2014 naar Iran zou gegaan zijn. Uw vrouw en zoon zouden al die tijd bij haar ouders in Ramadi verbleven hebben en vervolgens pas in juli 2014 naar Najaf komen wonen zijn en dit tot de terugkeer van uw vader in november 2014 (Gehoorverslag CGVS, 31 augustus 2016, pp. 6-8). Voorts beweerde u tijdens uw eerste gehoor dat uw vader en broers u sinds de fatwa van Ali Al Sistani – die volgens de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie in juni 2014 werd uitgesproken – onder druk zouden gezet hebben om Hashd Al Shaabi te vervoegen (Gehoorverslag CGVS, 4 september 2015, pp. 14; 16), hetgeen opmerkelijk is daar u tijdens uw tweede gehoor aangaf dat uw vader en broer Haydar nog tot november 2014 in Iran zouden verbleven hebben (Gehoorverslag CGVS, 31 augustus 2016, pp. 6-8). Daarenboven verklaarde u tijdens dit tweede gehoor dat Hashd Al Shaabi inderdaad reeds in juni 2014 werd gevormd, maar uw vader en broers slechts enkele maanden later, met name na de herovering van Jurf Al Sakhar in oktober 2014, druk op u zouden beginnen uitoefenen hebben (Gehoorverslag CGVS, 31 augustus 2016, p. 10). Tot slot stelde u tijdens uw eerste gehoor dat u tot februari 2015 in het restaurant van uw vader en oom zou gewerkt hebben, met name tot uw vader en broers met Sayed Abdulhamid, de sheikh van uw clan, zouden gesproken hebben en ze u als persona non grata uitriepen (Gehoorverslag CGVS, 4 september 2015, pp. 14-16); terwijl u tijdens uw tweede gehoor aangaf er tot midden maart 2015 gewerkt te hebben (Gehoorverslag CGVS, 31 augustus 2016, p. 11).

Naast bovenstaande tegenstrijdigheden bevatten uw verklaringen ook tal van inconsistenties. Zo is het ondermeer bevreemdend dat u na uw terugkeer uit Amman maandenlang met uw vrouw te Najaf in een huis van uw ouders zou gewoond hebben en in het restaurant van uw vader en oom zou kunnen werken hebben, terwijl uw vader en broers absoluut tegen uw huwelijk zouden gekant zijn en een scheiding als enige uitweg zagen (Gehoorverslag CGVS, 4 september 2015, pp. 14-17; Gehoorverslag CGVS, 31 augustus 2016, pp. 6-7). Dat ze u tolereerden en u aldaar lieten werken daar u hen liet uitschijnen dat u over dit alles zou nadenken (Gehoorverslag CGVS, 4 september 2015, pp. 14-16; Gehoorverslag CGVS, 31 augustus 2016, pp. 13-14), is in deze geen afdoende verklaring, te meer u net in uw vaders afwezigheid uw vrouw en zoon naar Najaf zou gehaald hebben. Dat uw vader in Iran was op het moment dat uw vrouw en zoon bij u te Najaf verbleven, is in deze evenmin een afdoende verklaring, indien uw vader en broers daadwerkelijk tegen uw huwelijk gekant waren. Dat u daarenboven nog maandenlang te Najaf zou verbleven hebben en zelfs nadat u zou geweigerd hebben u bij Hashd Al Shaabi aan te sluiten en door uw vader en broers, alsook uw stamleden, persona non grata zou verklaard zijn, tot februari/maart 2015 in het restaurant van uw vader en oom kon blijven werken, is ook allesbehalve aannemelijk te noemen. Hiermee geconfronteerd tijdens uw tweede gehoor haalde u plots aan dat u eigenlijk een bepaalde deadline was gegeven, met name dat u uw stam tegen juni 2015 van antwoord moest dienen (Gehoorverslag CGVS, 31 augustus 2016, pp. 11-13). Hieraan kan evenwel maar weinig geloof gehecht worden, te meer u tijdens uw eerste gehoor nooit melding maakte van een of andere deadline (Gehoorverslag CGVS, 4 september 2015, pp. 14-17).

Ook dient aan dit alles nog toegevoegd te worden dat wanneer u gevraagd wordt waarom u specifiek in februari/ maart 2015 zou gestopt zijn met werken in het restaurant van uw vader en oom, en vervolgens pas in maart/ april 2015 Najaf zou verlaten hebben, er allerm minst een gegronde vrees voor vervolging uit uw antwoorden naar voor komt. U haalt praktische besommeringen, zoals het verzamelen van geld en het vinden van een smokkelaar aan (Gehoorverslag CGVS, 31 augustus 2016, pp. 11-13), daar waar u reeds lang op zoek zou geweest zijn naar een smokkelaar, en van iemand die stelt een gegronde vrees wegens zijn eigen familie te koesteren omwille van zijn huwelijk en het feit dat hij weigert Hashd Al Shaabi te vervoegen toch mag verwacht worden dat hij vertrekt op het moment dat zijn vader en broers hem bedreigen.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat het, gelet op de door u aangehaalde vrees, ook uiterst bevreemdend is dat u nog steeds contact hebt met uw moeder (Gehoorverslag CGVS, 4 september 2015, p. 8-9; 10-11; Gehoorverslag CGVS, 31 augustus 2016, pp. 4; 13) en uit consultatie van uw Facebookprofiel, hetgeen u zagezegd niet zou hebben (Gehoorverslag CGVS, 4 september 2015, p. 11), blijkt dat u op

zijn minst bevriend bent met uw broer Sarmad/Ahmed. Uw Facebookprofiel lijkt met andere woorden voorgaande vaststellingen van het Commissariaatgeneraal te onderbouwen en bevestigt dat het Commissariaat-generaal het tot dusver bij het rechte eind had.

Gelet op al het bovenstaande is het dus hoe dan ook niet aannemelijk dat er op heden in Irak in hoofde van uw persoon, en van uw vrouw, een gegronde vrees voor vervolging zou bestaan, en kunnen jullie de vluchtelingenstatus sowieso niet toegekend worden.

De door u neergelegde identiteitsdocumenten, alsook hun bewijswaarde, werden reeds besproken en vermogen bovenstaande appreciatie niet te wijzigen. De andere door u neergelegde documenten doen dit evenmin. Daarenboven vermogen documenten in het kader van een asiolverzoek enkel geloofwaardige verklaringen te onderbouwen, hetgeen in uw dossier geenszins het geval is.

Volledigheidshalve wordt hier nog aan toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (COI Focus IRAK Rekrutering door Popular Mobilizations Units / Al Hashd Al Shaabi, dd. 5 februari 2016) eveneens blijkt dat Hashd al Shaabi door een actief rekruteringsbeleid tal van jongeren kan overtuigen om op vrijwillige basis deel te nemen aan de gewapende strijd tegen Islamitische Staat. Er wordt daarbij geen dwang uitgeoefend. De vrijwillige rekruten worden aangetrokken door het maatschappelijke prestige en de financiële voordelen die het lidmaatschap oplevert. De geraadpleegde bronnen zijn eensluidend in hun antwoord: Er vindt bijgevolg geen gedwongen rekrutering plaats door de milities van Hashd al Shaabi. Het Commissariaat-generaal heeft dus ook vanuit deze optiek geen indicaties dat Hashd al Shaabi zich in geval u naar Irak zou terugkeren tot deze manier van handelen zou keren.

Ook wordt nog opgemerkt dat zelfs indien aan jullie recent verblijf in Bagdad/Najaf, Irak al geloof zou kunnen gehecht worden, quod non, u en uw vrouw hoe dan ook niet in aanmerking zouden komen voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 4 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal- Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de [provincie X] te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. De overwinning van de Iraqi Security Forces en de Popular Mobilization Units (PMU) op IS in Jurf al-Sakhar eind oktober 2014, heeft op middellange termijn bijgedragen tot de afname van het geweld in Noord-Babil. . IS is er sindsdien niet meer in geslaagd om in Babil een territorium onder controle te krijgen. Het geweld dat er anno 2015-2016 in de provincie plaatsvindt, is voornamelijk geconcentreerd in het gebied tussen de grens met de provincie Bagdad en de stad Hilla, niet ver van Jurf Al Sakhar. Het aantal burgerslachtoffers in de hele provincie is vanaf begin 2015 duidelijk afgenomen. Deze reductie stabiliseerde in de loop van 2015 en ook begin 2016 bleef het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers beperkt. Deze relatief kalme periode eindigde in maart 2016. De provincie werd dan getroffen door twee zeer zware aanslagen en aantal kleinere incidenten. In de daaropvolgende maanden is het geweld in Babil terugvallen tot op het niveau dat de periode maart 2016 voorafging.

In de overwegend sjiitische Zuid- Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen.

Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidsperoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies heel ver onder dat van Centraal-Irak.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Karbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in de provincie Karbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Op 7 juni 2016 werd er echter voor het eerst sinds oktober 2014 in de stad Karbala een autobom tot ontploffing gebracht. Aanslagen in de provincie Karbala blijven evenwel uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdroef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg. In april – mei 2016 vonden er echter twee zware aanslagen plaats, een in de provincie Thi Qar en een in de provincie Al-Muthanna. Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat IS, door de militaire tegenslagen, haar strategie heeft gewijzigd en dat de organisatie weer meer teruggrijpt naar het plegen van spectaculaire aanslagen diep in het territorium van de tegenstander (in dit geval het sjiitische Zuiden van Irak) om het Iraakse leger, de politie en de PMU te dwingen een groter deel van de strijdkrachten in te zetten voor de beveiliging van Zuid-Irak. Niettegenstaande hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon in het kader van een gewapend conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies, waaronder de provincie Najaf, thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat.

Ook in Bagdad, waar de familie van uw vrouw, alsook een deel van uw clan, woonachtig is, is er volgens de Commissaris-generaal actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een

potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.).

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de

meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaligere aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers

vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgefallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakzen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst.

Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België

terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wordt ook nog toegevoegd dat in het dossier van uw vrouw, Marwah (N.I.I.) (OV-nummer: 8.063.961), eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van Marwah N.I.I. (verzoekster) als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Arabische die de Iraakse nationaliteit bezit, en afkomstig is uit Yarmouk, Bagdad (Irak). Aldaar groeide u op en was u woonachtig tot u en uw familie in 2003 naar Syrië verhuisden.

Na uw vertrek uit Irak liep u geen school meer. Te Damascus (Syrië) woonde u samen met uw familie te Geremana, waar uw vader werkte als timmerman. U studeerde er wel nog Engels aan een Instituut. In 2012 verslechterden de omstandigheden in Damascus evenwel, hetgeen uw familie er midden 2012 toe aanzette om alsnog naar Irak terug te keren, waar ze zich te Ramadi vestigden. U bleef echter in Damascus, daar u sinds 2007 in het geheim een relatie had met (Q.M.A.A.K.) (OV-nummer: 8.063.961), en sinds oktober 2010 in het geheim met hem getrouwd was. Gezien zijn familie reeds in juni 2012 naar Najaf, Irak terugkeerde, verbleven jullie samen te Geremana, Damascus, en dit tot begin januari 2013. Nadien keerden jullie eveneens terug naar Irak, maar gingen jullie ongeveer 4 maanden lang in Al Jamiah, Bagdad, wonen bij uw tante langs moederskant. Uw man besliste omwille van de problemen met zijn familie en het feit dat ze jullie huwelijk niet aanvaardden niet naar Najaf terug te keren, en bekwam samen met u een visum voor Jordanië.

In Jordanië verbleef u samen met uw man en zoon ongeveer een jaar te Amman, bij een andere tante, in de hoop een visum voor Groot-Brittannië te bekomen, alwaar uw oom woonachtig is. Toen dit niet lukte, keerden jullie in april 2014 terug naar Bagdad, alwaar u opnieuw bij uw tante verbleef. Kort nadien vervoegde u uw familie in Ramadi, terwijl uw man naar Najaf ging om er met zijn vader te spreken. Daar bekwam hij een job in het restaurant van zijn vader en oom. Enige tijd later zou u zich zelf met uw zoon te Al Amir, Najaf, gevestigd hebben, daar uw schoonvader en schoonbroer enkele maanden in Iran verbleven en uw schoonmoeder haar kleinkind wilde zien. Toen uw schoonvader 3 à 4 maanden later terugkeerde, keerde u evenwel terug naar uw familie in Bagdad/Ramadi. Uw man ging met hem spreken, maar uw schoonvader stuurde aan op een scheiding. Uw man stelde hierover te zullen nadenken en bleef ondertussen in het restaurant werken. Alles veranderde evenwel nadat Ali Al Sistani via een fatwa had opgeroepen tot de jihad en Hashd Al Shaabi werd gevormd.

Hierop zou uw schoonvader besloten hebben dat uw man zich net als diens broer Haidar – die reeds lid was van Jaish Al Mahdi – bij hen moest aansluiten. Uw man weigerde dit evenwel te doen, waarop uw schoonvader uw man begon te bedreigen. Wegens de bedreigingen stopte uw man met werken en hield hij zich gedeisd. Intussen probeerde hij alles met een smokkelaar te regelen. Uiteindelijk beslisten jullie

eind maart/begin april 2015 Bagdad te verlaten. Vervolgens reisden jullie van Bagdad per vliegtuig richting Erbil (Irak), om vandaar verder te vliegen naar Istanbul (Turkije). Vanuit Izmir (Turkije) reisden jullie nadien op illegale wijze verder naar Griekenland, alwaar jullie op 14 mei 2015 het vliegtuig namen naar Charleroi (België). Op 18 mei 2015 vroegen jullie hier uiteindelijk asiel aan.

Ter staving van uw identiteit en asielaanvraag legde u uw Iraakse identiteitskaart en nationaliteitsbewijs neer, alsook die van uw man en zoon, inclusief Engelse vertaling, opgemaakt in maart 2015. Daarnaast legde u een kopie van uw Syrische huwelijksakte neer, de geboorteakte van uw zoon, opgemaakt te Amman (Jordanië), documenten ivm jullie verblijf in Syrië, allemaal voorzien van een Engelse vertaling, alsook het resultaat van een Toefl test, en een kopie van de Iraakse identiteitskaarten, rantsoenkaart en woonstbewijs van uw ouders. Tot slot legde u een kopie van de eerste pagina van het paspoort van uw schoonbroers neer, alsook ook enkele foto's waarop Sayed Abdulhamid, de sheikh van de stam van uw man, en uw schoonbroers Haydar en Sarmed/Ahmad en hun neven te zien zijn, en een cd-rom, waarop een filmpje staat waarin uw schoonbroer Haydar in het gezelschap van de sheikh van Liwa Abu Al Fadel Al Abbas/Saraya Al Salam (Hashd Al Shaabi) zou te zien zijn.

B. Motivering

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat uw asielaanvraag steunt op de motieven die door uw man, (Q.M.A.A.K.) (OV-nummer: X), werden aangebracht. Aangezien inzake zijn asielaanvraag werd beslist dat aan jullie recent verblijf in Bagdad/Najaf, Irak, voor jullie aankomst in België geen geloof kon gehecht worden en jullie aangehaalde problemen en ingeroepen vrees sowieso niet aannemelijk zijn, kan ook inzake uw asielaanvraag geen positieve beslissing worden genomen. Er zijn geen elementen voorhanden waarom u dient te vrezen voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) b) en c) van de Vreemdelingenwet.

De beslissing van uw man luidt als volgt: "Na grondig onderzoek stel ik vast dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient vermeld te worden dat op een asielzoeker de verplichting rust om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u en uw vrouw bij de aanvang van jullie gehoor uitdrukkelijk gewezen werden op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (Gehoorverslag CGVS, 4 september 2015, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u en uw vrouw afgelegde verklaringen en de door jullie voorgelegde stukken duidelijk dat jullie niet voldaan hebben aan deze plicht tot medewerking.

Verder werd door het Commissariaat-generaal vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw recent verblijf in Bagdad/Najaf (Irak). Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw eerdere/recente verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. Uw recent verblijf is immers van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de regio van recent verblijf in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie voor zijn komst naar België dient te worden besloten dat de asielmotieven, die er zich zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt maakt het voor de asielinstanties onmogelijk vast te stellen dat of er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich elders te vestigen waar geen zo een risico bestaat, en maakt bijgevolg niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat het allesbehalve geloofwaardig is dat u en uw vrouw in januari 2013 vanuit Damascus (Syrië), en vervolgens in april 2014 vanuit Amman (Jordanië), naar Irak zouden teruggekeerd zijn en er vervolgens tot maart/april 2015 te Bagdad/Najaf woonachtig zouden geweest zijn.

Het Commissariaat-generaal acht het immers erg onwaarschijnlijk dat jullie het laatste jaar voor jullie komst naar België nog in Bagdad/Najaf, Irak woonachtig waren en dus een waarheidsgetrouw beeld schiepen ivm het moment waarop jullie Irak zouden verlaten hebben. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u al jarenlang, met name sinds uw verblijf in Damascus, plannen had om naar Jordanië te reizen om u vervolgens van daaruit richting Groot-Brittannië/Europa te begeven (Vragenlijst CGVS, 1 juni 2015, pp.

1-2; Gehoorverslag CGVS, 4 september 2015, pp. 4; 7; 9-10; 13-14; 15; Gehoorverslag CGVS, 31 augustus 2016, pp. 7-8). Daarnaast legde u amper documenten neer waaruit blijkt dat jullie voor jullie komst naar België nog in Irak zouden verbleven hebben. U legde op het Commissariaatgeneraal immers enkel jullie Iraakse identiteitskaarten neer, die allen op 26 maart 2015 te Najaf zijn afgegeven. Dit is bevreemdend, te meer u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) enkel kopies wist neer te leggen en jullie originele identiteitsdocumenten u nog opgestuurd dienden te worden (Verklaring DVZ, 1 juni 2015, pp. 8-9; Verklaring DVZ Marwah (N.I.I.), 1 juni 2015, pp. 8-9), en uit de op het Commissariaatgeneraal beschikbare informatie blijkt dat dergelijke documenten vaak vals zijn en door corruptie in Irak erg eenvoudig tegen betaling te bemachtigen zijn. Ook dient hier nog aan toegevoegd worden dat u jullie paspoorten – de documenten die jullie (recent) verblijf de laatste jaren, alsook jullie reisweg zou kunnen staven – niet wist neer te leggen en jullie inconsistente verklaringen aflegden ivm de whereabouts van deze paspoorten. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat de smokkelaar jullie paspoorten in de luchthaven van Charleroi in beslag zou genomen hebben, terwijl uw vrouw aangaf dat de smokkelaar de paspoorten in Griekenland zou afgenomen hebben (Verklaring DVZ, 1 juni 2015, pp. 8-9; Verklaring DVZ Marwah (N.I.I.), 1 juni 2015, pp. 8-9). Op het Commissariaatgeneraal stelde u dan weer dat u ze hem overhandigd zou hebben bij het aan boord gaan van het vliegtuig in Griekenland (Gehoorverslag CGVS, 4 september 2015, pp. 11-12; Gehoorverslag CGVS, 31 augustus 2016, p. 11). Dat u wel een kopie van de eerste pagina van jullie paspoorten zou hebben, die u reeds bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) zou neergelegd hebben, is opvallend gezien jullie toen geen kopies van de eerste pagina van jullie paspoorten neerlegden (Verklaring DVZ, 1 juni 2015, pp. 8-9; Verklaring DVZ Marwah (N.I.I.), 1 juni 2015, pp. 8-9). Dat u daarnaast niet meer over de paspoorten zelf en/of kopies van de overige pagina's zou beschikken (Gehoorverslag CGVS, 31 augustus 2016, pp. 11-12), acht het Commissariaatgeneraal ook maar weinig waarschijnlijk, daar van iemand die reeds jarenlang in het buitenland verbleef en veel reisde toch mag verwacht worden dat hij het belang van paspoorten kent.

U hebt het voor het Commissariaatgeneraal dan ook onmogelijk gemaakt om vast te stellen of u en uw vrouw in Irak verbleven op het moment van de door jullie aangehaalde problemen en/of jullie omwille van de door jullie aangehaalde asielmotieven al dan niet nood hebben aan bescherming.

Gelet op dit alles hebt u met andere woorden niet aannemelijk gemaakt tot op het door u en uw vrouw aangehaalde moment in Irak te hebben verbleven. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw recente verblijf in Irak kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat u en uw vrouw in de jaren voor jullie komst naar België in Bagdad/Najaf hebben verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u en uw vrouw gegronde redenen zouden hebben om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat jullie bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Niettemin volstaat het voor een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, niet louter te verwijzen naar zijn Iraakse nationaliteit. Hij moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt echter zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen voor uw komst naar België.

U werd tijdens het gehoor op het Commissariaatgeneraal nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, reisroutes en reisdocumenten.

U werd er eveneens op gewezen dat indien u het Commissariaatgeneraal niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt (Gehoorverslag CGVS, 4 september 2015, p. 2).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u en uw vrouw verbleven hebben voor jullie komst naar België. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt stelde u het Commissariaat-generaal niet in staat na te gaan wanneer en om welke redenen u en uw vrouw jullie werkelijke streek van herkomst/laatste streek van verblijf in Irak verlaten hebben, en waar, op welke basis en in welke omstandigheden u en uw vrouw voor jullie aankomst in België leefden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielaanvraag raakt, te verzwijgen maakt u het onmogelijk vast te stellen of er in hoofde van u en uw vrouw een risico op ernstige schade bestaat, of jullie al dan niet de mogelijkheid hebben zich elders te vestigen waar geen zo een risico bestaat, en maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat jullie nood hebben aan subsidiaire bescherming.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw aanvraag toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken, dit opdat het Commissariaat-generaal zou kunnen inschatten of u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) en c) van de Vreemdelingenwet. Het Commissariaat-generaal erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

In het licht van het voorgaande kan trouwens nog opgemerkt worden dat, los van al het bovenstaande, de door u aangehaalde asielmotieven sowieso niet van die aard zijn om in hoofde van uw persoon, en van uw vrouw, van een gegronde vrees voor vervolging te kunnen spreken. Het Commissariaat-generaal verkeert door u te doen niet enkel in het ongewisse of u op dat moment nog steeds in Irak verbleef. U wist de door u aangehaalde problemen immers ook niet aannemelijk te maken.

Zo blijkt vooreerst nergens uit dat uw vrouw Soennitische zou zijn. Geen enkele van haar documenten blijkt immers haar beweerde stamnaam Al Dulaymi te bevatten. Ook op de door u neergelegde identiteitskaarten van haar ouders – althans in de veronderstelling dat het haar ouders betreft – staat dit nergens te lezen. Daarenboven blijkt de identiteitskaart van uw vrouw op 26 maart 2015 afgegeven te zijn te Najaf (Gehoorverslag CGVS, 31 augustus 2016, p. 14), hetgeen op zich al ernstige vragen oproept, en nog meer gezien uw vrouw op dat moment zelf niet eens in Najaf zou verbleven hebben. Daarnaast blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat hoewel Al Dulaymi een hoofdzakelijk soennitische stam is, er tevens bepaalde subclans zijn die de sjiiitische geloofsstrekking aanhangen en woonachtig zijn in Najaf, Karbala, Basra, Babil en Bagdad. Dat haar nufuz zich sinds jullie huwelijk in Najaf zou bevinden, is weliswaar mogelijk, maar betekent in het licht van bovenstaande informatie nog niet dat uw vrouw weldegelijk Soennitische is (Gehoorverslag CGVS, 31 augustus 2016, pp. 14-15). Dat de oude identiteitskaart van uw schoonvader, die u na afloop van uw gehoor nog via uw advocate neerlegde, wel de naam Al Dulaymi bevat, verandert in deze ook maar weinig gezien het niet duidelijk is of de man de vader van uw vrouw is, het een kopie betreft en uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat dergelijke documenten door corruptie in Irak erg eenvoudig tegen betaling te bemachtigen zijn.

Verder dient opgemerkt te worden dat indien al zou vaststaan dat uw vrouw Soennitische zou zijn, quod non, u niet aannemelijk wist te maken dat u omwille van uw huwelijk problemen met uw vader en broers zou kennen. Uw verklaringen bevatten om te beginnen immers verschillende tegenstrijdigheden. Zo stelde u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat u ongeveer een week na uw terugkeer uit Amman naar Najaf ging om met uw vader te spreken, maar dat hij op dat moment in Iran verbleef. In afwachting van zijn terugkeer mocht u van uw neef Maher in het restaurant werken en zouden uw vrouw en zoon 3 à 4 maanden bij u te Al Amir, Najaf gewoond hebben, tot juli/augustus 2014 (Gehoorverslag CGVS, 4 september 2015, pp. 14-16). Tijdens uw tweede gehoor liet u evenwel optekenen dat uw vader op het moment van uw terugkeer naar Najaf in april 2014 weldegelijk aanwezig was en pas in juni/juli 2014 naar Iran zou gegaan zijn. Uw vrouw en zoon zouden al die tijd bij haar ouders in Ramadi verbleven hebben en vervolgens pas in juli 2014 naar Najaf komen wonen zijn en dit tot de terugkeer van uw vader in november 2014 (Gehoorverslag CGVS, 31 augustus 2016, pp. 6-8).

Voorts beweerde u tijdens uw eerste gehoor dat uw vader en broers u sinds de fatwa van Ali Al Sistani – die volgens de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie in juni 2014 werd uitgesproken – onder druk zouden gezet hebben om Hashd Al Shaabi te vervoegen (Gehoorverslag CGVS, 4 september 2015, pp. 14; 16), hetgeen opmerkelijk is daar u tijdens uw tweede gehoor aangaf dat uw vader en broer Haydar nog tot november 2014 in Iran zouden verbleven hebben (Gehoorverslag CGVS, 31 augustus 2016, pp. 6-8). Daarenboven verklaarde u tijdens dit tweede gehoor dat Hashd Al Shaabi

inderdaad reeds in juni 2014 werd gevormd, maar uw vader en broers slechts enkele maanden later, met name na de herovering van Jurf Al Sakhar in oktober 2014, druk op u zouden beginnen uitoefenen hebben (Gehoorverslag CGVS, 31 augustus 2016, p. 10). Tot slot stelde u tijdens uw eerste gehoor dat u tot februari 2015 in het restaurant van uw vader en oom zou gewerkt hebben, met name tot uw vader en broers met Sayed Abdulhamid, de sheikh van uw clan, zouden gesproken hebben en ze u als persona non grata uitriepen (Gehoorverslag CGVS, 4 september 2015, pp. 14-16); terwijl u tijdens uw tweede gehoor aangaf er tot midden maart 2015 gewerkt te hebben (Gehoorverslag CGVS, 31 augustus 2016, p. 11).

Naast bovenstaande tegenstrijdigheden bevatten uw verklaringen ook tal van inconsistenties. Zo is het ondermeer bevreemdend dat u na uw terugkeer uit Amman maandenlang met uw vrouw te Najaf in een huis van uw ouders zou gewoond hebben en in het restaurant van uw vader en oom zou kunnen werken hebben, terwijl uw vader en broers absoluut tegen uw huwelijk zouden gekant zijn en een scheiding als enige uitweg zagen (Gehoorverslag CGVS, 4 september 2015, pp. 14-17; Gehoorverslag CGVS, 31 augustus 2016, pp. 6-7). Dat ze u tolereerden en u aldaar lieten werken daar u hen liet uitschijnen dat u over dit alles zou nadenken (Gehoorverslag CGVS, 4 september 2015, pp. 14-16; Gehoorverslag CGVS, 31 augustus 2016, pp. 13-14), is in deze geen afdoende verklaring, te meer u net in uw vaders afwezigheid uw vrouw en zoon naar Najaf zou gehaald hebben. Dat uw vader in Iran was op het moment dat uw vrouw en zoon bij u te Najaf verbleven, is in deze evenmin een afdoende verklaring, indien uw vader en broers daadwerkelijk tegen uw huwelijk gekant waren. Dat u daarenboven nog maandenlang te Najaf zou verbleven hebben en zelfs nadat u zou geweigerd hebben u bij Hashd Al Shaabi aan te sluiten en door uw vader en broers, alsook uw stamleden, persona non grata zou verklaard zijn, tot februari/maart 2015 in het restaurant van uw vader en oom kon blijven werken, is ook allesbehalve aannemelijk te noemen. Hiermee geconfronteerd tijdens uw tweede gehoor haalde u plots aan dat u eigenlijk een bepaalde deadline was gegeven, met name dat u uw stam tegen juni 2015 van antwoord moest dienen (Gehoorverslag CGVS, 31 augustus 2016, pp. 11-13). Hieraan kan evenwel maar weinig geloof gehecht worden, te meer u tijdens uw eerste gehoor nooit melding maakte van een of andere deadline (Gehoorverslag CGVS, 4 september 2015, pp. 14-17).

Ook dient aan dit alles nog toegevoegd te worden dat wanneer u gevraagd wordt waarom u specifiek in februari/ maart 2015 zou gestopt zijn met werken in het restaurant van uw vader en oom, en vervolgens pas in maart/ april 2015 Najaf zou verlaten hebben, er allerminst een gegronde vrees voor vervolging uit uw antwoorden naar voor komt. U haalt praktische besommeringen, zoals het verzamelen van geld en het vinden van een smokkelaar aan (Gehoorverslag CGVS, 31 augustus 2016, pp. 11-13), daar waar u reeds lang op zoek zou geweest zijn naar een smokkelaar, en van iemand die stelt een gegronde vrees wegens zijn eigen familie te koesteren omwille van zijn huwelijk en het feit dat hij weigert Hashd Al Shaabi te vervoegen toch mag verwacht worden dat hij vertrekt op het moment dat zijn vader en broers hem bedreigen.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat het, gelet op de door u aangehaalde vrees, ook uiterst bevreemdend is dat u nog steeds contact hebt met uw moeder (Gehoorverslag CGVS, 4 september 2015, p. 8-9; 10-11; Gehoorverslag CGVS, 31 augustus 2016, pp. 4; 13) en uit consultatie van uw Facebookprofiel, hetgeen u zagezegd niet zou hebben (Gehoorverslag CGVS, 4 september 2015, p. 11), blijkt dat u op zijn minst bevriend bent met uw broer Sarmad/Ahmed. Uw Facebookprofiel lijkt met andere woorden voorgaande vaststellingen van het Commissariaatgeneraal te onderbouwen en bevestigt dat het Commissariaat-generaal het tot dusver bij het rechte eind had.

Gelet op al het bovenstaande is het dus hoe dan ook niet aannemelijk dat er op heden in Irak in hoofde van uw persoon, en van uw vrouw, een gegronde vrees voor vervolging zou bestaan, en kunnen jullie de vluchtelingenstatus sowieso niet toegekend worden.

De door u neergelegde identiteitsdocumenten, alsook hun bewijswaarde, werden reeds besproken en vermogen bovenstaande appreciatie niet te wijzigen. De andere door u neergelegde documenten doen dit evenmin. Daarenboven vermogen documenten in het kader van een asielverzoek enkel geloofwaardige verklaringen te onderbouwen, hetgeen in uw dossier geenszins het geval is.

Volledigheidshalve wordt hier nog aan toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (COI Focus IRAK Rekrutering door Popular Mobilizations Units / Al Hashd Al Shaabi, dd. 5 februari 2016) eveneens blijkt dat Hashd al Shaabi door een actief rekruteringsbeleid tal van jongeren kan overtuigen om op vrijwillige basis deel te nemen aan de gewapende strijd tegen Islamitische Staat. Er wordt daarbij geen dwang uitgeoefend.

De vrijwillige rekruten worden aangetrokken door het maatschappelijke prestige en de financiële voordelen die het lidmaatschap oplevert. De geraadpleegde bronnen zijn eensluidend in hun antwoord: Er vindt bijgevolg geen gedwongen rekrutering plaats door de milities van Hashd al Shaabi. Het Commissariaat-generaal heeft dus ook vanuit deze optiek geen indicaties dat Hashd al Shaabi zich in geval u naar Irak zou terugkeren tot deze manier van handelen zou keren.

Ook wordt nog opgemerkt dat zelfs indien aan jullie recent verblijf in Bagdad/Najaf, Irak al geloof zou kunnen gehecht worden, quod non, u en uw vrouw hoe dan ook niet in aanmerking zouden komen voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 4 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal-Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de [provincie X] te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. De overwinning van de Iraqi Security Forces en de Popular Mobilization Units (PMU) op IS in Jurf al-Sakhar eind oktober 2014, heeft op middellange termijn bijgedragen tot de afname van het geweld in Noord-Babil. IS is er sindsdien niet meer in geslaagd om in Babil een territorium onder controle te krijgen. Het geweld dat er anno 2015-2016 in de provincie plaatsvindt, is voornamelijk geconcentreerd in het gebied tussen de grens met de provincie Bagdad en de stad Hilla, niet ver van Jurf Al Sakhar. Het aantal burgerslachtoffers in de hele provincie is vanaf begin 2015 duidelijk afgenomen. Deze reductie stabiliseerde in de loop van 2015 en ook begin 2016 bleef het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers beperkt. Deze relatief kalme periode eindigde in maart 2016. De provincie werd dan getroffen door twee zeer zware aanslagen en aantal kleinere incidenten. In de daaropvolgende maanden is het geweld in Babil terugvallen tot op het niveau dat de periode maart 2016 voorafging.

In de overwegend sjiitische Zuid-Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies heel ver onder dat van Centraal-Irak.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Karbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in de provincie Karbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Op 7 juni 2016 werd er echter voor het eerst sinds oktober 2014 in de stad Karbala een autobom tot ontploffing gebracht. Aanslagen in de provincie Karbala blijven evenwel uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdroef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg. In april – mei 2016 vonden er echter twee zware aanslagen plaats, een in de provincie Thi Qar en een in de provincie Al-Muthanna. Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat IS, door de militaire tegenslagen, haar strategie heeft gewijzigd en dat de organisatie weer meer teruggrijpt naar het plegen van spectaculaire aanslagen diep in het territorium van de tegenstander (in dit geval het sjiietische Zuiden van Irak) om het Iraakse leger, de politie en de PMU te dwingen een groter deel van de strijdkrachten in te zetten voor de beveiliging van Zuid-Irak. Niettegenstaande hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon in het kader van een gewapend conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies, waaronder de provincie Najaf, thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat.

Ook in Bagdad, waar de familie van uw vrouw, alsook een deel van uw clan, woonachtig is, is er volgens de Commissaris-generaal actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “**reëel risico**” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.).

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten.

Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van

Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para. 226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ ISIL/ISIS en

het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaliger aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is

er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakzen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden*, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1.1. Verzoekende partijen beroepen zich in een eerste middel op de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) *juncto* de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Zij vangen hun betoog aan met een algemene en theoretische uiteenzetting omtrent de beoordeling van en de bewijslast in asielaanvragen.

Verzoekende partijen vestigen de nadruk op de verklaringen die verzoeker tijdens zijn gehoor bij het CGVS aflegde over de paspoorten. *"Het is niet omdat sommige asielzoekers bewust hun paspoorten achterhouden en hieromtrent een verhaal verzinnen, dat het per definitie onmogelijk is dat een asielzoeker weldegelijk zijn paspoort niet meer bezit nadat het werd afgenomen door een smokkelaar?!"* Verzoekende partijen citeren uit de gehoorverslagen en benadrukken hun volledige medewerking te hebben verleend. *"Het CGVS stelt als summiere "motivatie" dat verzoekers amper documenten zouden neerleggen waaruit blijkt dat zij voor hun komst naar BELGIË nog in IRAK hebben verbleven. Nochtans legden verzoekers hun Iraakse identiteitskaarten neer (afgegeven in NAJAF op 26 maart 2015), rantsoenkaart en woonstkaart van de ouders van tweede verzoekster. Het feit dat zij niet nòg meer documenten neerlegden, kan niet zonder meer tot de vaststelling leiden dat verzoekers niet in IRAK zouden hebben verbleven voor hun vertrek naar BELGIË ?! Een schending van de motivatieplicht ligt in deze dan ook voor.*

Ter staving hiervan leggen verzoekers nog aanvullende documenten voor ter bewijs van hun recent verblijf in IRAK voor hun vertrek. Onder stuk 3 voegen verzoekers een foto van eerste verzoeker genomen op 8 oktober 2014 in het zeer bekende en populaire ijssalon Alfaqma in BAGDAD. Bij nazicht van het ijssalon op Tripadvisor blijkt onmiddellijk dat het om het ijssalon Alfaqma in BAGDAD gaat (zelfde soort ijsje en zelfde oranje meubilair - stuk 4). Stuk 5 betreffen de resultaten van eerste verzoeker van een examen door hem afgelegd in NAJAF in 2015. Ten slotte verklaart de tandarts van tweede verzoekster dat zij door hem werd geopereerd in ERBIL in juni 2014 (stuk 6)."

Volgens verzoekende partijen kan niet langer betwist worden dat zij voor hun vlucht naar België in Irak verbleven.

"Het CGVS verstopt zich achter een ellenlang betoog waarin wordt verwezen naar enkele algemeenheden over de medewerkingsplicht en het belang van het recent verblijf. De onwaarschijnlijkheid van het recent verblijf van verzoekers in IRAK wordt vooropgesteld zonder concreet te motiveren waarom verzoekers niet worden geloofd. Er wordt louter verwezen naar het gebrek aan voldoende documenten, meer bepaald hun paspoorten, terwijl verzoekers er evident niet toe gehouden kunnen zijn om hun paspoorten voor te leggen indien deze hen werden afgenomen door de smokkelaar. Nemo tenetur ad impossibile."

Waar opgemerkt wordt dat verzoeksters stamnaam niet vermeld wordt in de documenten, merken verzoekende partijen op dat zij deze stamnaam verborg net uit vrees voor het sektarische geweld. Zij verwijzen naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) en naar informatie waaruit blijkt dat het een gangbare praktijk is in Irak dat soennitische (stam)namen worden verborgen of veranderd. *"Bovendien bevat de oude identiteitskaart van de vader van tweede verzoekster weldegelijk de stamnaam AL DULAYMI. Dit werd door tweede verzoekster voorgelegd als bewijsstuk, doch het CGVS werpt op dat dergelijk document makkelijk tegen betaling in IRAK kan worden verkregen en trekt zodoende de echtheid ervan in twijfel. Kortom, indien verzoekers geen documenten voorleggen, wordt hen een gebrek aan medewerking verweten en indien zij wél documenten voorleggen, dan doet men deze af als verkregen via corruptie ?! Men moet ietwat serieus blijven..*

Het unieke nummer op de identiteitskaart van de vader van tweede verzoekster kan perfect worden gecontroleerd om na te gaan dat het weldegelijk een authentiek document betreft. Verzoekers begrijpen dat het CGVS zelf geen contact opneemt met de Iraakse autoriteiten, doch men kan dan vervolgens niet zomaar elk Iraakse document afdoen als zijnde vals.

Ten overvloede voegt verzoekster onder stuk 8 een oud schoolattest waaruit haar stamnaam AL DULAYMI weldegelijk blijkt. Toen was de situatie tussen sjiieten en soennieten nog niet dermate explosief waardoor zij op dat ogenblik wel haar stamnaam in het openbaar kon dragen.

De verschillen tussen sjiiitische en soennitische moslims zijn bovendien niet uiterlijk waar te nemen: het gaat louter om verschillen in de interpretatie van de islam. Tweede verzoekster stelt zich de vraag hoe ze haar soennitische geloofsstroming zou dienen te "bewijzen" t.a.v. het CGVS ?! Zowel de soennitische stamnaam van tweede verzoekster als haar verklaring dat zij een soennitische moslima is, vormen reeds een meer dan voldoende bewijs."

Waar aan verzoeker tegenstrijdigheden, inconsistenties en vaagheden worden verweten, voeren verzoekende partijen aan dat het CGVS spijkers op laag water zoekt. Zij betogen:

"Zo verklaarde eerste verzoeker dat diens familie druk op hem uitoefende om zich te vervoegen bij al-Hashd al-Shaabi nadat Ali al-Sistani een fatwa had uitgesproken in juni 2014 dat leidde tot het ontstaan van voormelde groepering. In zijn tweede asielgehoor verduidelijkte eerste verzoeker dat de druk pas enkele maanden na de fatwa werd uitgeoefend door zijn familie. Uit deze enkele maanden verschil leidt het CGVS een tegenstrijdigheid af, terwijl eerste verzoeker nimmer in diens asielrelaas heeft vermeld dat er reeds in juni 2014 druk zou zijn uitgeoefend op hem ! Hij verklaarde enkel dat dit gebeurde nà de fatwa van Ali al-Sistani. Er werd nooit verklaard dat dit op het specifieke moment van het uitvaardigen van de fatwa gebeurde. Van enige tegenstrijdigheid is in deze dan ook geen sprake.

Het CGVS haalt eveneens aan dat eerste verzoeker tijdens zijn eerste asielgehoor vermeldde dat hij tot februari 2015 in het restaurant van zijn vader en oom werkte, terwijl hij tijdens zijn tweede gehoor aangaf dat hij er tot maart 2015 heeft gewerkt.. Een verschil van één maand kan uiteraard allerminst worden aanzien als een tegenstrijdigheid dat het ganse asielrelaas van verzoekers zou ondermijnen. Verzoekers werden immers tweemaal uitvoerig gehoord in het Commissariaat waarbij op talloze punten geen enkele tegenstrijdigheid kan worden waargenomen.

Ook het feit dat verzoekers samen in NAJAF woonden en eerste verzoeker intussen in het familierestaurant kon blijven werken terwijl diens familie resoluut gekant was tegen het huwelijk, wordt aangehaald door het CGVS. Verzoekers wensen hiertoe te verduidelijken dat men diens leven niet zomaar plotsklaps kan achterlaten om daarna ergens alleen helemaal opnieuw te beginnen zonder familie of vrienden. Dergelijke overweging dient zorgvuldig te worden genomen. Verzoekers koesterden de stille hoop dat de situatie zou opklaren, doch niets bleek minder waar. Toen duidelijk werd dat de situatie onhoudbaar werd en men niet langer werd getolereerd, besloten verzoekers om hun vlucht voor te bereiden.

Het CGVS voegt nog toe dat eerste verzoeker in februari/maart 2015 gestopt is met werken in het familierestaurant, terwijl verzoekers pas in maart/april 2015 NAJAF verlieten. Verzoekers wensen nogmaals te verduidelijken dat aan hun vlucht logischerwijs een enorme voorbereiding voorafging. Zij dienden het nodige geld in te zamelen en een smokkelaar te vinden die hen over de grens kon brengen. Dergelijke voorbereiding om het eigen land van herkomst definitief te verlaten, neemt evident ruimschoots enkele weken in beslag.

Tot slot wijst het CGVS op het feit dat eerste verzoeker nog contact heeft met zijn moeder, doch eerste verzoeker verklaarde van in den beginne dat de problemen zich enkel situeerden tussen hem en zijn mannelijke familieleden (i.e. vader en broers). Het is net de moeder van eerste verzoeker die hielp om het geld te verzamelen om de smokkelaar te betalen. De rest van de familie is evident niet op de hoogte van het contact tussen eerste verzoeker en zijn moeder. Bovendien vinden deze contacten slechts zeer sporadisch plaats (CGVS II man, p. 4):

(...)

Het CGVS verwijt eerste verzoeker verder dat hij tijdens diens eerste asielgehoor op 4 september 2015 verklaarde geen Facebookprofiel te hebben, terwijl hij op heden wel een profiel heeft. Uit nazicht van het profiel blijkt evenwel duidelijk dat de oudste foto's dateren van 12 december 2015, i.e. nà het asielgehoor van 4 september 2015 (stuk 9) ! Bovendien is het manifest onwaar dat eerste verzoeker bevriend is met diens broer Sarmad (A.) op Facebook. Onder stuk 10 voegt eerste verzoeker een screenshot van op zijn gsm terwijl hij het profiel van zijn broer bezoekt. Het icoontje "Add Friend" verschijnt hetgeen erop wijst dat zij géén vrienden zijn."

Vervolgens betogen verzoekende partijen:

"Verzoekers wensen ten overvloede toe te voegen dat zij beiden hebben vermeld in hun asielgehoor dat er een bijkomende reden bestaat waarom zij niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst, m.n. de sjiiitische traditie tijdens de tiende dag van de eerste maand (Muharram) uit de Islamitische kalender. Deze dag wordt 'Ashura' genoemd en er wordt op die dag een ritueel 'tatbir' uitgevoerd waarbij mannen zichzelf kastijden en sneden maken in het voorhoofd. Ook eerste verzoeker werd hiervan als kind het slachtoffer en de littekens hiervan werden medisch vastgesteld door een Belgische dokter (stuk 11).

Verzoekers wensen absoluut te vermijden dat hun zoontje deze mishandeling te beurt valt bij terugkeer naar hun land van herkomst. Door het CGVS wordt hieromtrent evenwel niets gemotiveerd in de

weigeringsbeslissing ?! Er doet zich in deze wederom een manifeste schending van de motivatieplicht voor."

2.1.2. Verzoekende partijen voeren in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet *juncto* de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsnorm.

Inzake de veiligheidssituatie in Zuid-Irak, verwijzen zij naar het ambtsbericht inzake Irak van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van november 2016, waaruit blijkt dat er een verslechtering van de veiligheidssituatie is. Tevens wijzen zij op een door IS gepleegde aanslag in Najaf.

"NAJAF wordt door sjiitische moslims beschouwd als een heilige stad. De stad is bijgevolg een zeer groot potentieel doelwit voor IS die sjiiten aanziet als ketters. Anderzijds loopt eerste verzoeker ook een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar IRAK wat betreft de sjiitische milities gelet op diens huwelijk met tweede verzoekster die een soennitische moslima is."

Ook Bagdad is tot op heden hoogst onveilig. Verzoekende partijen wijzen op arrest nr. 165 615 van 12 april 2016 van de RvV. Tevens citeren zij uit de "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014. Volgens hen is deze nog van kracht. Ook de uiterst bloedige aanslag van 2 juli 2016 moet in rekening worden gebracht. Verzoeker loopt als sjiit meer gevaar indien hij samen met zijn echtgenote dient terug te keren naar Bagdad.

Verzoekende partijen wijzen op een rapport van Caritas International en CIRE en op de in dit rapport geuite kritiek op de houding van het CGVS. Eveneens verwijzen zij naar informatie van "Musings on Iraq", van Human Rights Watch en van UNHCR. Voorts wijzen zij op berichten in de media omtrent aanslagen in Bagdad. *"Uiteraard zijn er daarnaast nog vele andere aanvallen die niet in de kranten ter sprake kwamen maar die wel degelijk hebben plaatsgevonden."* Verzoekende partijen citeren voorts uit een rapport van de Secretaris-Generaal van de VN en wijzen erop dat Bagdad werd aangeduid als minst leefbare stad ter wereld.

"De vraag naar de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus dient afzonderlijk en op individuele wijze te worden onderzocht en beoordeeld waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker en de specifieke gegevens van het dossier."

Supra werd reeds uitvoerig gedocumenteerd dat de situatie in BAGDAD en NAJAF extreem onveilig is, daarenboven komt de specifieke situatie van eerste verzoeker als sjiitische moslim en tweede verzoekster als soennitische moslima die des te meer gevaar lopen omwille van hun respectievelijke geloofsstroming en hun gemengd huwelijk. Verzoekers lopen dan ook nog meer reëel risico op ernstige schade gelet op hun individuele situatie."

Bovendien kunnen verzoekers hoegenaamd niet rekenen op enige bescherming vanwege hun overheid. Het is immers net de Iraakse overheid zelf die mede verantwoordelijk is voor de mensenrechtenschendingen begaan ten aanzien van Iraakse burgers. In het meest recente rapport van Transparency International (the global coalition against corruption) wordt dan ook gehekeld dat IRAK nog steeds een van de meeste corrupte landen ter wereld is:

(...)"

2.2. Ter staving van hun betoog, voegen verzoekende partijen de volgende stukken bij het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1):

- "3. Foto van eerste verzoeker in een ijssalon in BAGDAD;*
- 4. Recensies van ijssalon Alfaqma op Tripadvisor;*
- 5. De resultaten van een examen in NAJAF in 2015 waarvoor eerste verzoeker niet slaagde;*
- 6. Verklaring van de tandarts van tweede verzoekster dat hij haar in ERBIL in juni 2014 opereerde;*
- 7. Artikel Al-monitor: "From Omar to Hussain: Why Iraqis are changing their names" dd. 17 juni 2015;*
- 8. Schoolattest van tweede verzoekster met vermelding van haar stamnaam AL DULAYMI;*
- 9. Screenshots Facebookprofiel van eerste verzoeker;*
- 10. Screenshot Facebookprofiel van de broer van eerste verzoeker;*
- 11. Medisch attest m.b.t. littekens eerste verzoeker;*
- 12. Artikel Aljazeera: "ISIL attacks Iraqi police near Najaf, kills seven" dd. 1 januari 2017;*
- 13. Archy World News: "Baghdad: the attack in early July was 323 dead" dd. 1 augustus 2016;*
- 14. Artikel BBC News: "IS conflict: Baghdad suicide car bomb blast kills 35" dd. 2 januari 2017;*
- 15. Artikel Euronews: "Deadly double bombing at Baghdad market" dd. 31 december 2016;*
- 16. Artikel "Once more, Vienna ranked world's nicest city and Baghdad worst" dd. 23 februari 2016."*

3. Verweerder legt een nota met opmerkingen neer (rechtsplegingsdossier, stuk 4). Bij deze nota voegt verweerder informatie over Ashura en hiermee gerelateerde gebruiken. Tevens voegt verweerder de *“UNHCR Position on Returns to Iraq”* van 14 november 2016 bij de nota.

4. De door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

4.1. Verweerder legt op 18 mei 2017 door middel van een aanvullende nota een update neer van de landeninformatie in het administratief dossier (rechtsplegingsdossier, stuk 8). Het betreft een COI Focus inzake de veiligheidssituatie in Zuid-Irak van 4 februari 2017 en een COI Focus inzake de veiligheidssituatie in Bagdad van 6 februari 2017.

4.2. Verzoekende partijen leggen op 26 mei 2017 per aangetekend schrijven en door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen neer (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

Het betreft vooreerst de beëdigde vertaling van de examenresultaten en het schoolattest gevoegd bij het verzoekschrift.

Verder betreft het een document waarin gesteld wordt dat zij weigerden deel te nemen aan de traditie van de zelfkastijding tijdens Ashura waardoor zij van hun familie werden verstoten. Verzoeker trachtte te bemiddelen met zijn familie doch deze weigerde elke vorm van verzoening.

Ten slotte leggen verzoekende partijen een kopie van een hotelrekening neer die bevestigt dat zij in april 2015 twee nachten in Erbil verbleven alvorens zij naar Turkije vluchtten.

5. Beoordeling van de zaak

5.1. De door verzoekende partijen aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

5.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

5.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van verzoekende partijen in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

5.4. Verzoekende partijen stellen hun land en regio van herkomst te hebben verlaten naar aanleiding van de problemen die zij kenden omwille van hun gemengde huwelijk en omwille van de weigering van verzoeker om op vraag van zijn familie de Hashd al Shaabi te vervoegen.

Nog los van de vraag naar de geloofwaardigheid van hun (recente) herkomst van en verblijf in Irak en van de vraag of verzoekster al dan niet als soennitische kan worden beschouwd, dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat verzoekende partijen niet aantonen en dat uit de informatie aanwezig in het dossier niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven (met een) soenniet (gehuwd) te zijn of tot een soennitische stam te behoren volstaat om in hoofde van verzoekende partijen het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Hoewel uit de informatie in het dossier blijkt dat de sjiiitische milities zich in Irak bezondigen aan bepaalde misbruiken en dat soennieten een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van zulke misbruiken, kan uit deze informatie niet worden afgeleid dat de situatie in het land en de regio van herkomst van verzoekende partijen dermate ernstig zou zijn dat deze voor soennieten, of voor sjiieten die met soennieten gehuwd zijn, op zich het risico met zich zou brengen dat zij aldaar ingevolge deze loutere religieuze aanhorigheid en hun aanwezigheid zouden worden gevisieerd of vervolgd. Ter illustratie kan hierbij verwezen worden naar de *“UNHCR Position on Returns to Iraq”* die verweerder bij de nota voegt en waaruit blijkt dat UNHCR niet oproept om soennieten afkomstig uit Irak niet terug te

sturen naar Irak. Verzoekende partijen dienen aldus *in concreto* aannemelijk te maken dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst – al dan niet omwille van het profiel als soenniet van verzoekster – problemen dreigen te ondervinden.

Verzoeker legde over de concrete problemen die verzoekende partijen zouden hebben gekend echter tegenstrijdige verklaringen af. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissingen vooreerst gemotiveerd:

“Verder dient opgemerkt te worden dat indien al zou vaststaan dat uw vrouw Soennitische zou zijn, quod non, u niet aannemelijk wist te maken dat u omwille van uw huwelijk problemen met uw vader en broers zou kennen. Uw verklaringen bevatten om te beginnen immers verschillende tegenstrijdigheden. Zo stelde u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat u ongeveer een week na uw terugkeer uit Amman naar Najaf ging om met uw vader te spreken, maar dat hij op dat moment in Iran verbleef. In afwachting van zijn terugkeer mocht u van uw neef Maher in het restaurant werken en zouden uw vrouw en zoon 3 à 4 maanden bij u te Al Amir, Najaf gewoond hebben, tot juli/augustus 2014 (Gehoorverslag CGVS, 4 september 2015, pp. 14-16). Tijdens uw tweede gehoor liet u evenwel optekenen dat uw vader op het moment van uw terugkeer naar Najaf in april 2014 weldegelijk aanwezig was en pas in juni/juli 2014 naar Iran zou gegaan zijn. Uw vrouw en zoon zouden al die tijd bij haar ouders in Ramadi verbleven hebben en vervolgens pas in juli 2014 naar Najaf komen wonen zijn en dit tot de terugkeer van uw vader in november 2014 (Gehoorverslag CGVS, 31 augustus 2016, pp. 6-8).”

Verzoekende partijen laten de voormelde motieven geheel onverlet. Deze vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij niet worden aangevochten, onverminderd gehandhaafd.

Voorts legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop zijn familie hem onder druk begon te zetten om de Hashd al Shaabi te vervoegen. Verzoeker gaf tijdens zijn eerste gehoor bij het CGVS duidelijk aan dat de situatie voor hem veranderde vanaf de oproep van Al Sistani (administratief dossier, eerste gehoorverslag CGVS verzoeker, p.14). Hij gaf aan dat zijn vader en zijn broer hem sedert de vorming van de Hashd al Shaabi onder druk zetten. Bovendien beweerde hij dat de Hashd al Shaabi slechts in februari 2015 werden gevormd (*ibid.*, p.16). Dit kan niet worden gerijmd met zijn gezegden tijdens het tweede gehoor bij het CGVS en de informatie in het dossier waaruit blijkt dat de Hashd al Shaabi reeds in juni 2014 werden opgericht. Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS gaf verzoeker aan dat de Hashd al Shaabi inderdaad reeds in juni 2014 werden gevormd, dat zijn vader en zijn broer nog tot in november 2014 in Irak verbleven en dat zijn vader en zijn broers hem slechts enkele maanden na de oproep van al Sistani en na de vorming van de Hashd al Shaabi onder druk zetten (administratief dossier, tweede gehoorverslag CGVS verzoeker, p.6-8, 10). Deze verklaringen zijn niet voor interpretatie vatbaar en laten geen ruimte voor de nuancerings die verzoekende partijen *post factum* trachten aan te brengen.

In de bestreden beslissingen wordt terecht gesteld:

“Tot slot stelde u tijdens uw eerste gehoor dat u tot februari 2015 in het restaurant van uw vader en oom zou gewerkt hebben, met name tot uw vader en broers met Sayed Abdulhamid, de sheikh van uw clan, zouden gesproken hebben en ze u als persona non grata uitriepen (Gehoorverslag CGVS, 4 september 2015, pp. 14-16); terwijl u tijdens uw tweede gehoor aangaf er tot midden maart 2015 gewerkt te hebben (Gehoorverslag CGVS, 31 augustus 2016, p. 11).”

Verzoekende partijen slagen er niet in deze motieven te ontcrachten. Zij beperken zich tot een poging om deze tegenstrijdigheid te minimaliseren. Het was echter geenszins onredelijk om van verzoeker te verwachten dat hij op een coherente en nauwkeurige wijze zou kunnen aangeven op welk moment hij zijn werkzaamheden in het restaurant van zijn vader diende stop te zetten door zijn problemen met (onder meer) zijn vader.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissingen met reden gemotiveerd:

“Naast bovenstaande tegenstrijdigheden bevatten uw verklaringen ook tal van inconsistenties. Zo is het ondermeer bevreemdend dat u na uw terugkeer uit Amman maandenlang met uw vrouw te Najaf in een huis van uw ouders zou gewoond hebben en in het restaurant van uw vader en oom zou kunnen werken hebben, terwijl uw vader en broers absoluut tegen uw huwelijk zouden gekant zijn en een scheiding als enige uitweg zagen (Gehoorverslag CGVS, 4 september 2015, pp. 14-17; Gehoorverslag CGVS, 31 augustus 2016, pp. 6-7). Dat ze u tolereerden en u aldaar lieten werken daar u hen liet uitschijnen dat u over dit alles zou nadenken (Gehoorverslag CGVS, 4 september 2015, pp. 14-16; Gehoorverslag CGVS, 31 augustus 2016, pp. 13-14), is in deze geen afdoende verklaring, te meer u net in uw vaders afwezigheid uw vrouw en zoon naar Najaf zou gehaald hebben. Dat uw vader in Iran was op het moment dat uw vrouw en zoon bij u te Najaf verbleven, is in deze evenmin een afdoende verklaring, indien uw vader en broers daadwerkelijk tegen uw huwelijk gekant waren. Dat u daarenboven nog maandenlang te Najaf zou verbleven hebben en zelfs nadat u zou geweigerd hebben u bij Hashd Al

Shaabi aan te sluiten en door uw vader en broers, alsook uw stamleden, persona non grata zou verklaard zijn, tot februari/maart 2015 in het restaurant van uw vader en oom kon blijven werken, is ook allesbehalve aannemelijk te noemen. Hiermee geconfronteerd tijdens uw tweede gehoor haalde u plots aan dat u eigenlijk een bepaalde deadline was gegeven, met name dat u uw stam tegen juni 2015 van antwoord moest dienen (Gehoorverslag CGVS, 31 augustus 2016, pp. 11-13). Hieraan kan evenwel maar weinig geloof gehecht worden, te meer u tijdens uw eerste gehoor nooit melding maakte van een of andere deadline (Gehoorverslag CGVS, 4 september 2015, pp. 14-17)."

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van de voormelde motieven geen dienstige argumenten aan. Dat men niet zomaar zijn leven kan achterlaten en dat verzoeker de stille hoop koesterde dat de situatie zou opklaren, vormt geen verklaring voor de houding van de familieleden van verzoeker. Indien deze werkelijk tegen het huwelijk van verzoekende partijen gekant waren, een scheiding tussen verzoekende partijen als enige uitweg zagen, bovendien verbolgen waren over verzoekers weigering om de Hashd al Shaabi te vervoegen en hem daarom – samen met de andere stamleden – als *persona non grata* verklaarden, is het hoegenaamd niet aannemelijk dat zij zouden tolereren dat verzoeker met zijn gezin bij hen bleef wonen en in het restaurant bleef werken.

De voormelde vaststellingen volstaan in het kader van het devolutieve karakter van onderhavig beroep om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het aangevoerde asielrelaas. Kritiek op de overige, overvloedige motieven aangaande de recente herkomst uit Irak van verzoekende partijen, de religie en stam aanhorigheid van verzoekster, het vertrek uit Najaf, het contact met verzoekers moeder en het facebookprofiel van verzoeker kan derhalve op zich niet volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid van dit relaas te herstellen.

Verzoekende partijen vestigen daarnaast de aandacht op de praktijk van zelfkastijding op Ashura. Verweerder repliceert dienaangaande in de nota met opmerkingen echter volledig terecht:

"Verzoekers halen aan dat zij niet kunnen terugkeren naar Irak omwille van de zelfkastijdingen die plaatsvinden tijdens Ashura, een belangrijke dag in de sjiiitische traditie. Verzoeker legt een medisch attest neer (stuk 11) waaruit blijkt dat hij littekens heeft door participatie aan deze zelfkastijding, en hij wil voorkomen dat zijn zoon aan deze mishandeling zou worden blootgesteld bij terugkeer naar Irak. Verweerder merkt op dat het medisch attest melding maakt van 2 littekens bij verzoeker, maar dat dit niet aantoont dat deze door zelfkastijding werden veroorzaakt. Zelfs indien deze op deze manier zijn veroorzaakt, toont verzoeker geenszins aan dat dit niet op vrijwillige basis gebeurde. Verzoeker toont eveneens niet aan dat hij zijn zoon, indien deze niet zou wensen aan deze traditie deel te nemen, hier niet voor zou kunnen behoeden. Er wordt immers niet aangetoond dat deelname aan deze traditie verplicht is voor alle sjiieten of dat deze dag niet op een andere manier "gevierd" zou kunnen worden, noch dat verzoeker als de vader van zijn kind hier geen enkele invloed op heeft. Verweerder brengt informatie aan waaruit blijkt dat deze praktijk controversieel is en dat verschillende hoge geestelijken zich ook negatief hebben uitgesproken over deze praktijk. (zie bijlage)"

Te meer nu verzoekende partijen geenszins concreet aantonen dat, waar, wanneer, door wiens toedoen en in welke omstandigheden hun zoon aan de voormelde praktijken zou dreigen te worden onderworpen, kan bijgevolg niet worden aangenomen dat hun zoon werkelijk zulk risico zou lopen bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst.

De documenten die zich benevens het voormelde medische attest in het dossier bevinden zijn geenszins van die aard dat zij afbreuk kunnen doen aan het voorgaande.

De documenten in het administratief dossier (map 'documenten') die de identiteit, de herkomst en het familiale profiel van verzoekende partijen ondersteunen hebben geen betrekking op hun asielrelaas. De overige documenten in het administratief dossier kunnen omwille van de in de bestreden beslissingen aangehaalde pertinente en terechte redenen, die door verzoekende partijen overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Ook de documenten bij het verzoekschrift kunnen geen ander licht werpen op voormelde vaststellingen. De stukken in bijlagen 3 tot 6 en 8 tot 10 bij het verzoekschrift (waarvan ter terechtzitting een aantal vertalingen worden neergelegd door middel van een aanvullende nota) hebben geen betrekking op het asielrelaas en bevatten geen elementen die de teloorgegangene geloofwaardigheid van het relaas kunnen herstellen.

Het stuk in bijlage 7 betreft algemene informatie waarmee in de hoger gedane beoordeling reeds terdege rekening werd gehouden.

Het stuk in bijlage 11 is het reeds hoger besproken medische attest.

De andere stukken bij het verzoekschrift (in bijlagen 12 tot 16) hebben betrekking op de algemene (veiligheids-)situatie in Irak (onder meer in Bagdad en Najaf). Zij bevatten geen gegevens die aan het voorgaande afbreuk kunnen doen.

De stukken die benevens de voormelde vertalingen worden neergelegd ter terechtzitting zijn evenmin van die aard dat zij afbreuk kunnen doen aan de hoger gedane vaststellingen.

De hotelrekening bevat geen gegevens die aan deze vaststellingen afbreuk kunnen doen.

Aan het ter terechtzitting neergelegde document dat zou uitgaan van de Iraakse stammenvereniging kan verder niet de minste bewijswaarde worden gehecht. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat dit document slechts wordt bijgebracht in de vorm van een makkelijk manipuleerbare kopie. Verder betreft dit een stuk waarvan de herkomst niet kan worden nagegaan en dat in wezen door om het even wie met een computer, om het even waar en om het even wanneer kan zijn opgesteld. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat aan dergelijke documenten slechts een ondersteunende bewijswaarde kan worden gehecht, met name het vermogen om een intrinsiek geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Zulke documenten kunnen op zich echter niet volstaan om de teloorgegane geloofwaardigheid van een asielrelaas te herstellen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

5.5. Verzoekende partijen betogen dat *in casu* is voldaan aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het staat inzake de toepassing van voormeld artikel niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt wel vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of op de route daarheen, een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU)*, A judicial analysis, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, getiteld "*UNHCR Position on Returns to Iraq*", dateert van 14 november 2016. Verweerder voegt dit standpunt bij de nota met opmerkingen. Eveneens verwijst verweerder naar dit standpunt in zijn aanvullende nota.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming,

waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.”)

UNHCR verzet zich aldus tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie in het onderhavige dossier, zoals aangereikt door partijen en zoals opgenomen in het administratief dossier, kan niet worden afgeleid dat de provincie Najaf onder één van de voormelde gebieden valt.

Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016, waarin bovendien nergens gesteld wordt dat personen afkomstig van Najaf niet naar Najaf kunnen worden teruggestuurd, is aldus een duidelijke aanwijzing dat de situatie daar niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de landeninformatie in het onderhavige dossier blijkt genoegzaam dat de situatie in de provincie Najaf in het Zuiden van Irak niet van zulke aard is dat zij beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in het voormelde wetsartikel. Directe confrontaties tussen IS en het Iraakse leger blijven er uit, er doen zich nauwelijks geweldfeiten voor en het aantal burgerslachtoffers is er beperkt. Eveneens blijkt uit de voormelde informatie dat deze regio door verzoekende partijen op een veilige wijze kan worden bereikt.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door partijen kan evenmin worden afgeleid dat Bagdad onder één van de hoger aangehaalde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. IS komt in Irak daarenboven meer een meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden (“IDP’s”) op te vangen (“*UNHCR Position on Returns to Iraq*”, 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibid.*, nr. 40).

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, geleid tot de mobilisatie van de sjjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer geviséerd.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht.

Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. IS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Daarnaast vinden er frequent minder zware aanslagen plaats.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de meest recente informatie, toegevoegd door verweerder, dat het aantal incidenten en slachtoffers in Bagdad in november en december 2016 gevoelig is gedaald.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad. Het openbaar leven in Bagdad kan wel degelijk in ogenschouw worden genomen als één van de elementen in het kader van het onderzoek naar de veiligheidssituatie en vormt te dezen geen bijkomend criterium.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer terug ingevoerd. Verder zijn de scholen in Bagdad geopend en is er gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiitische milities, nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partijen louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van hun leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De verwijzing naar een arrest dat in het verleden door de RvV werd geveld is niet van die aard dat zij afbreuk kan doen aan het voorgaande. De precedentenwerking wordt immers niet aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de RvV heeft geen precedentwaarde en iedere asielaanvraag wordt afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Irak is gesteund op de

informatie zoals aangebracht door de partijen. Deze is van (veel) recentere aard dan de informatie waarop het door verzoekende partijen aangehaalde arrest is gesteund.

Verzoekende partijen maken gelet op het voormeld in geen van de regio's waar zij recent in Irak verklaren te hebben verbleven een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

In zoverre verzoekende partijen zich om de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen daarnaast nog beroepen op hun asielmotieven (waaronder verzoeksters voorgehouden religie en stamaanhorigheid), kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij tonen ingevolge deze vaststellingen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend zeventien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS